

EPERJESI LAPOK

(FELVIDÉKI SZEMLE)

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Előfizetési árak: Egész évre 10 kor., félévre 5 kor.,
negyedévre 2 kor. 50 fill. — Egyes szám ára 20 fill.

Hirdetési díj: Háromhásas petítor egyszeri hirdetés 15 fill. Többszörös hirdetésért jutányosabb. Bélyegdíj: minden hirdetésért 60 fill. Nyitlitter: minden sor 20 fill.

Az «Eperjesi Széchenyi-kör»
hivatalos közlönye.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Eperjesen, Fő-utca 59-ik szám, Kösch Árpád könyvnyomtató-intézet.
Ide intézendők minden a lap szellemi részét illető közlemények,
valamint a hirdetési díjak is.

A nyilvános betegápolás.

Van az embernek egy olyan joga, a melyet méltán neveznek némelyek «legsomorúbb» jogunknak s ez az u. n. «szegény-jog». Magában foglalja mindazt, a mi a vagyontalan betegeknek gyógyítására, a szegényeknek eltarására és a jogkeresés terén különös istápolásban, gondozásban való részvételére irányul.

Az államoknak sok, nagyon sok gondot s még több komoly terhet okoz az a szolgáltatás, a melyet e «legsomorúbb jog»-gal szemben nyújtani tartoznak. Gondjainak és terheinek viselésében, — bár a különféle vallási és jótékonyági társulatok és intézetek s általában az emberbaráti mozgalmak útján talán sehol se veszik oly mértékben igénybe a társadalom közreműködését, mint éppen itt, — még minden állam teljesen távol áll attól, hogy feladatát megoldani képes lehessen. Erre irányuló törekvések most már túl is lépik magoknak az államoknak a kereteit s jelölnek annak, hogy itt igazán általános emberi célokról és szempontokról van szó: nemzetközi szövetkezéseket is eredményeznek.

Egy közelébb megalkotott törvényünk alkalmából kívánjuk olvasóinknak a figyelmét a szegény-jognak egyik igen fontos és mondhatni: mindnyájunkat érdeklő kérdésére irányozni, t. i. a nyilvános betegápolás ügyére. Fontos ez különösen azért, mert a szegény néposztálynál az emberi élet egyik legjelentékenyebb, a társadalmi és a közélet szempontjából egyik legnagyobb értéket képviselő javát: az egészséget akarja megővni és védelemben részesíteni. Ez pedig egyjelentőségű a nemzet általános jólétének, boldogságának, valamint az állam erejének fokozásával.

Törvényhozásunk terén, ebben az irányban, már két kiváló intézkedés kelti fel figyelmünket, és pedig az 1875: III. t.-cz. és az 1898: XXI. t.-cz., mind a kettő a nyilvános betegápolás költségeinek fedezéséről. Az előbbinek

megalkotásánál azt hitték, hogy egy végleges művet hoztak létre s ime huszonhárom év múltán annyira fejlődtek és megváltoztak a viszonyok, hogy új, az eddigőtől különböző alapokon álló intézkedésekre volt szükség. Különbözik a kérdésnek óriási fejlődésképességét mi se bizonyítja jobban, mint az, hogy új törvényünknek, az 1898: XXI. t.-cz.-nek, megalkotásánál nyíltan és hivatalosan kijelentették, hogy az abban történt újabb rendezés is csak átmeneti, csak ideiglenes s csak addig tartó, a míg a célbavett általános közigazgatási és adóügyi reformokkal egybekapcsolva: az idő elérkezik arra, hogy a szegény-ügy keretében, a nyilvános betegápolás ügye végleges rendezést nyerhet.

Egy 1724. augusztus 22-ikén kelt királyi rendelet mondotta ki jogilag először azt, a mit különben azelőtt is alapelvek tekintettek, hogy a szegényügy ellátása községi teher s hogy minden község tartozik a saját szegényeiről gondoskodni. Ezt az alapelvet ott találjuk régebbi községi törvényünkben (1871: XVIII. t.-cz.), közegészségügyi törvényünkben (1876: XIV. t. cz.) és jelenlegi községi törvényünkben (1886: XXII. t.-cz.) is. Éppen így községi teher volt a nyilvános betegápolás költsége is, melynek egyenletesebbé és elviselhetőbbé tétele céljából az 1875: III. t.-cz. a községeket, az egyes vármegyei törvényhatóságok keretében, egyesítette s behozván a törvényhatósági betegápolási alapok intézményét: ennek céljaira, az egyenes állami adók után kivethető, külön betegápolási pótdadónak a beszedését rendszerezte.

Ennek az 1875: III. t.-cz.-nek az álláspontja azonban, a változott viszonyok mellett, sokáig helyesnek nem bizonyult; a közelmúltban pedig mindinkább tarthatatlanná lett. Megkísértjük igen röviden ennek az okát bemutatni.

Községi törvényeink, — itt nem részletezhetően, — oly feltételekhez kötik az új községi illetőségnek településsel kapcsolatos, vagy anélküli

megszerzését, hogy a munkás-osztályhoz tartozók ezeknek a feltételeknek csak a legtrikában, vagy talán soha se felelhetnek meg. Ennek az oka aztán az, hogy éppen a legszegényebb vidékek és községek lakói kénytelenek megélhetésük biztosítása végett, munkakeresés céljából, más vidékekre, nagyobb városokba, több munkát és jövedelmet biztosító ipari-telepekre menni, hol, — bár éppen termelő foglalkozásuk és munkálkodásuk javarészét ottan fejtik ki: — új községi illetőséget szerezni mégsem képesek. Mikor aztán munkaképességük véget ér s az elaggás, vagy a megbetegedés nehéz ideje elközeleg, ők továbbra is születésük útján szerzett községi illetőségük kötelékét tartván meg: említett «legsomorúbb» jogukat születési helyük szempontjából illetékes községük ellen érvényesítik, tehát az ellen a község ellen, a melynek vidékét éppen annak sanyarú s a megélhetésre kedvezőtlen volta miatt hagyaték el egykoron s a mely esetleg hosszú időn keresztül az ő termelő tevékenységüknek semmi legkisebb hasznát sem vette. Ezt mindennél jobban igazolta az az óriási aránytalanság, a mely egyes vármegyék betegápolási pótdója tekintetében fenforgott s a mely főképen az anyagilag anélkül is a legkedvezőtlenebb vármegyék vállaira rakott már-már elviselhetetlen terheket. Ezt a fontos érvet talán éppen vármegyénkben nem szükséges bővebben fejtegetni, mert hiszen vármegyénk a termelési viszonyok kedvezőtlenége, a munkaerőknek a munka idején más helyre való átköltözése és a betegápolási költségek súlya tekintetében egyike a legelsőbbeknek. Ezekkel a vármegyékkel szemben voltak olyanok, a melyeknek gazdag községei az ott túlcsekély betegápolási költségeket könnyen fizették s helyzetük kedvező voltát még az a körülmény is fokozta, hogy a más vidékekről, munkanyerés végett oda jövő munkásokat, munkabírásuk ideje alatt, — bár tisztességes bér ellenében, — kihasználhatták és pedig olyképen, hogy munka-

AZ „EPERJESI LAPOK“ TÁRCZAJA.

Petőfi lyrai költészete.

Írta: dr. Körösy György. (Folytatás.)

Azt mondják, hogy a legmagasabb jegesekre öröklék ég mosolyog. A szellemi óriásokkal, mint e futólag vetett pillantásokból észrevehetjük, nem így van. Ezek a magas csúcsok ködösek, felhők s e felhők villámmal telve. Ha pedig elszállt a köd s elülnek a fellegek, a messze végtelenben pedig, a szellemi látóhatár peremén sötétség zárja el az utat a messzeségbe mélyedő tekintet előtt. Sötétség, melyet még a Petőfi sas-tekinete sem bír áthatolni.

Azok a sötét pontok ezek, melyek kezdettől fogva feltűntek a kutató ember előtt; kérdések, melyek nyomasztó teherként fekszenek a sejtellel telt öntudatra, de melyekre soha sem talált kielégítő feleletet az ember. Mert ha talált volna, nem vetné fel újra és újra...

A magány és nyugodt szemlélődés pillanataiban a Petőfi lelke is el-előpreng e nagy rejtélyeken. Mi a boldogság? a lélek? az ember?

Egy fűzér fonja be keretül azokat a képeket, melyeket szerelméről, szabadságszeretetről rajzoltunk, — egy fűzér, mint a nyári égbolt kékjét a látóhatár peremén lebegő felhők.

«Felhők», mint ő maga is nevezte e kis gyűjteményt, a messze elbolyongó lélek fényes villanásait, nagy szellemének sziporkáit...

Mi a boldogság? töpreng gyakran, a nélkül, hogy felelni tudna rá. Ha mégis felel, csak pessimistikus feleletet adhat a kérdésre:

Mint ló-fut a boldogság után
Az ember, a dőre,
Az egyik hátra, a másik előre,
Mikéntha már ott volna nyomán.

Hiába igyekeztek!
Előttetek, mögöttetek
Nincs a boldogság... ott alattatok van
A sírhalmomban.

Szomorú, reménytelen felelet. Így feleltek e kérdésre a XVIII. sz. pessimistái, — de lehet-e másképp felelni rá? E felelet Petőfit nem elégtí ki.

Mi a boldogság?
Hisz minden ember ezt másban leli.
Vagy senki sem találta még meg?
Talán a mit
Mi boldogságnak nevezünk,
A miljom érdek,
Ez mind egyes sugára csak
Egy új napnak, mely még a láthatáron
Túl van, de egykor feljövend?

Ha így volna, ha feljönne az a nap, valamikor, tudnók, hogy van miért küzdeni s küzdenénk; de hátha nincs így?

Bár volna cselja a világnak,
Bár emelkednék a világ;...
De hátha úgy vagyunk,
Mint a fa, mely virágzik
És elvirít;
Mint a hullám, a mely dagad
Aztán lesimul,
Mint a kő, melyet felhajtunk
Aztán lehull;
Mint a vándor, ki hegyre mászik
S ha a tetőt elérte,
Ismét leballag
S ez így tart mindörökké
Föl és alá, föl és alá...

Hiába keressük, itt nincs világosság; vigasztaló jel, csak sötétség, mint az ember lelkében...

Mert az ember gonosz; igen, az a költő, a ki az emberiségért küzdeni, érte vért hullatni a legszebb feladatnak tartá, az a költő gyakran esett kétségbe az ember gonoszságán:

Hány csepp van az oceánban?
Hány csillag az égen?
Az emberiség fején hány hajszál van?
S hány gonoszság szívemben?

E problema sokat foglalkodtatja;

Ki fogja vajjon megfejteni
E rejtélyt:
Az emberiségnek könnyei
Lemoshatnák-e az emberiség szennyét?

Lemoshatnák-e? valóban oly rejtély, melyben még olyan elme sem deríthet fényt, mint a Petőfié!

Néha e pessimistikus felfogás a legmélyebbre sülyed s ilyenkor nem látja nyomát sem a jónak:

Nem sülyed az emberiség,
Ilyen gonosz vala rég,
Ilyen gonosz már kezdte óta...
Hisz különben nem kellett volna
Százféle mesét,
Eget, isteneket,
Pokolt és ördögöket
Gondolni ki, hogy zaboláztassék!

Az a forró szív néha metsző hideget érez; hideget, mely az emberek szívéből árad s megfagyasztja a jótéményt, meg talán a világot is:

Mivé lesz a föld?... Megfagy-e, elég-e?
Én úgy hiszem, hogy meg fog fagygni végre.
Megfagyasztják a jéghideg szívek
A melyek benne s belefekszenek.

Néha bizarr eszméi támadnak, de ezek is a bölcselkedő ész fényes szikrái:

Ha a sírban megszáradt szíveket
Mind egy halomra hordanák,
S meggyújtánák,
Ki mondja meg:
Hány színi lenne a láng?

Mit ettél Föld, hogy egyre szomjazol?
Hogy annyi könnyet s annyi vért iszol?

kérdi arra a sok nyomor-hullatta könnyre s igaztalanság ontotta vére gondolván, mely már folyt, foly, s folyini fog!

A lélek halhatatlanságának minden nagy elmét foglalkodtat, de még soha senki által sem megoldott vagy megközelített problémája gyakran villan meg e

birásuk megszűnése idején többé semmi gond se háromolt reájok.

Ez, — bizonynyal éreztük és érezzük mindnyájan, — nem volt és nem lehetett sem helyes, sem pedig különösen: méltányos így!

A törvényhatóságoknak az országgyűléshez és a kormányhoz intézett felirataik, melyekben az 1875. III. t.-cz. megtelelő revidiálását sürgették, megannyi feljajdulások voltak e rendszer visszasságai és méltánytalanságai ellen. Ezeket akart segíteni az új törvény, az 1898. XXI. t.-cz. És pedig miképen? Ugy, hogy országos betegápolási alapot létesített, melyből úgy a szoros értelemben vett nyilvános betegápolásnak a költségeit, mint a közegészségügyi egyéb kiadásokat is fedezendőkné mondotta és az egész országban, a törvényhatósági keretektől teljesen függetlenül, egységesen és egyenlően megállapított országos betegápolási pótadót létesített, mely az állam egész területén az adózó polgárok között — adóképeségük arányában — megoszló közterhet képez.

Nem új adóemrőről van itten szó tehát, hanem az eddig fennállottnak országossá tételéről, egyenletesen való megosztásáról.

Nemzeti társadalmunk egésze találóan hasonlítható egy közös cél felé haladó hajó utasaihoz. Mindnyájunk kötelessége arról gondoskodni, hogy az utasok mindenike élete fentartásának nélkülözhetetlen szükségleteit s különösen az egészségének fentartására irányuló szükségleteket fedezni tudja. Ennek megkövetelése mindnyájunk «legsomorúbb» joga. Vajha minél kevesebben lennének olyanok, a kik kénytelenek arra, hogy ezt a jogot igénybe vegyék s vajha minél többen lennének olyanok, a kik e jog igénybevételét, az erre reászorultaknak, készséges hozzájárulásaikkal, lehetségessé tenni tudják s akarják is!

(—h.)

Még egyszer a Petőfi-émléktábla.

A *Pesti Hírlap* november 21-iki (323.) számának Esti-levele ismét a Kör Petőfi-táblájának ügyéről szól. «Ma egy jó ismerősöm elküldte nekem az *Eperjesi Lapokat*», írja a szerző s most már dr. *Simonyi Zsigmond* egyetemi tanárnak lapunk múlt számában közölt levelet veszi bírálat alá.

Nincs terünk arra, hogy ezzel a kérdéssel újabb részletesebben foglalkozzunk. *Simonyi* szintűgy nem szorul a mi védelmünkre, mint *Ferenzi*, vagy az Akadémia, vagy a Kisfaludy-Társaság.

Néhány nagyon rövid megjegyzést mégis kénytelenek vagyunk megtenni.

Az egyik az, hogy az Esti-levelek írója ezúttal azzal a kijelentéssel lép meg bennünket, hogy ő csak azt mondotta, hogy táblánk felirata «kétértelmű». Mi újabb elolvastuk a lapunk múlt számában is közzétett levelet s azt kell hinnünk, hogy vagy mi nem értjük azt, vagy szerzője feledte már el, hogy mit írt volt

magas régióban a bölcselkedésnek. Olyanok e villanások, mint a nyári éj villamos kislülei: hangtalanok, de fényesek, a nélkül, hogy sértenék a szemet:

Szeretője-e vajjon a testnek a lélek?
S mint szeretőkhöz illik, együtt enyésznek?
Vagy a lélek a testnek barátja?
S úgy tesz, mint rendszeren a barát:
Elhordja magát,
Midőn amaszt pusztulni látja?

A kétely villanása e gondolat, mely elsiklik felette, de nem nyomtalanul; néha a megsemmisülés gondolata villan ki belőle:

Az ember ugyan hová lesz?
Sokrates,
Ki a mérget megitta,
S hóhéra, ki a mérget neki adta,
Egy helyre mentek mind a ketten?
Oh, lehetetlen!
És hátha... hátha...
Miért nem láthatni a másvilágba?

Néha oly reminiscenciái vannak, mintha már élt volna valaha; az öntudatnak tényleg vannak olyan visszaemlékezései, melyek mintha régen elmúlt dolgok ízet hordnák magukon; ilyenkor feleletet talál e kérdésre:

Halhatalan a lélek, hiszem,
De más világba nem megy át,
Csak itt lenni a földön marad.
A földön él és vándorol.
Többek közt én, emlékezem,
Rómában Cassius valék,
Helvéziában Tell Vilmos,
Párizsban Desmoulin Camill.
Itt is leszek tán valami...

Ezek a magas régiók mélyeséges örvényei. Csak elhaladtunk mellettük: beléjük nem tekintettünk. Mert ha beletekintettünk volna, meghorradunk, megszédülünk, s talán bele is szédülünk. Pedig beletekintettünk volna, mert Petőfi e mélyeségeket is feltárta az ember előtt bölcséleti költeményeiben, melyeknek emezek csak felszálló, könnyű füstjei, fellegei. Nem e hang csendül meg az Örültben, A világ-gyűlöletben, Az utolsó emberben...

(Vége köv.)

benne. Abban a levélben nemcsak hogy nem említi szerző a «kétértelműséget», hanem az egész levél kizárólag az «egyértelműség»-nek akar bizonyítása lenni, t. i. annak az értelemnek, hogy «Petőfi e két úr barátaihoz ment». Hogy ez így van, bizonyíték a levélnek ez a része: «Ennek utána még csak egy coniectura lehetséges. Az, hogy az Eperjesi Széchenyi-kör tulajdonképen azt akarta mondani: «Ezen házban szállott meg P. S. barátai: K. és T látogatására». De mást mondott... stb.» Mi tehát örömmel konstatálhatjuk a mostani Esti-levélben tett ezt az újabb engedményt s csak azt emeljük ki, hogy a levél írója az első levélben szintén «mást mondott», mint ezúttal.

A második az, hogy a Kör titkáranál megörzött és bárki által megtekinthető másolat bizonyossága szerint, abban a levélben, a melyben kiváló nyelvtudósunknak: *Simonyinak* a véleményét kértük ki a Kör nevében, czélzás se történt arra, hogy a Petőfi-tábla szövegét illető gáncs mely oldalról jött, vagy mely lapban látott napvilágot? Mi egyszerűen a lapunk múlt számában is jelzett három kérdést tettük fel *Simonyi* előtt, kikérve ezekre az ő szives szakértői véleményét. Ezt tartozunk hangsúlyozni a nevezett nyelvtudós irányában, ki tehát véleményével nem akart vitát kezdeni senkivel s nem akarhatott igazat adni, vagy nem adni senkinek.

Harmadik megjegyzésünk az, hogy az Esti-levelek írójának az az «egy jó ismerőse», a ki megtette azt a szívességet, hogy elküldte neki a Kör hivatalos közlönyét: az *Eperjesi Lapokat*, bizonynyal nagyobb szívességet tett volna az ügynek, ha annak idején lapunknak még október 15-ikén megjelent 41-ik számát kegyeskedett volna elküldeni, a melyben (2-ik oldal) a tervezett tábla-felirat szövegét jó előre, még a táblának megrendelése és munkabavétele előtt, egész terjedelmében közöltük, hogy ennek megállapítása is — az itt különben soha sem került — nyilvánosság mellett történjék s hogy ahhoz azok, a kik erre illetékesek, esetleg hozzászóljanak. Kétségtelen, hogy a Kör csak a legnagyobb házával fogadott volna minden illetékes és helyes tanácsot bármily oldalról is.

Negyedik és végső megjegyzésünk, hogy nem tudjuk, miből olvashatta ki az Esti-levél írója azt, — «hogy lehazafiatlanoznak engemet a jó eperjesiek». Mi, Körünk eddigi küzdelmes, de egyszersmind sikeres tevékenységére gondolva, teljes önértettel, melyet — megjegyzésünk szerint — minden elbizakodás nélkül vallhatunk sajátunknak, mutatunk rá arra a sajnálatos körülményre, hogy Körünk lelkes és odaadó tevékenysége e hazafias ünnepnek az alkalmából is ilyen megtámadtatásban, kigúnyolásban s kevés jóindulatban részesülhet. Ezt mondottuk és azt, hogy: «Az oly irányú működésnek, mint a melyet a nemzeti közművelődés előmozdítása érdekében a Kör lobogója alatt egyesültek kifejtettek s a melyet szégyelmi bizonynyal nincs és nem is lesz okuk, ha elismerésre és jóindulatú támogatásra nincs is igénye a hazai sajtó részéről, de gúnyt, gáncsot meghurczoltatást mégse érdemel!»

Ezt mondjuk ma is; s különösen sajnálatosnak épen azt tartjuk, hogy az új Esti-levél, ennek a megjegyzésünknek, — hallgatásával, illetve előbbi álláspontjának fentartásával, — ma sem látszik igazat adni.

Eperjesi Széchenyi-kör.

A magyar-irodalmi szakválasztmány november 22-iki házi-estjét szép számú közönség kereste fel. Különösen vonzó volt ez estének műsora azért is, mert a Kör egyik legtevékenyebb tagjának: dr. *Meliorisz Béla*, jogakadémiai m.-tanárnak felette érdekes, tanulmányos s élvezetes könnyedséggel megírt dolgozata «Londoni apróságok» címen került felolvasásra. A dolgozatot *Magyar József* buzgó köri tag olvasta fel a töle megszokott könnyed, értelmes módorban, az elkerülhetetlen s megemléstésre határozottan szükséges angol kifejezések szakszerű kiejtésével. A kiváló dolgozat a társadalmi aberrációk mostani korszakában iránytárczának mondható s a művelt és praktikus angol szokásoknak a magyar hazai földben való meghonosítására van hivatva. Már e szempontból is rendkívül becses volt e felolvasás, de másrészt szórakoztató csevegésszerű hangja a legkellemesebb szórakozást is nyújtotta. A díszes közönség meleg elismeréssel tapsolt a kintünő tehetségű, mély megfigyelési képességgel megáldott s nemes gondolkodású fiatal szerzőnek, ki szülővárosa közönségének szellemi élvezetéről akkor sem szűnik meg gondoskodni, a mikor országok határai s a hullámzó, háborgó tenger választja el tőle. A felolvasást igen előnyösen egészítette ki *Sexty Kálmán* tiszta csengésű, helyenként drámai hévvel előadott szavata; Arany Jánosnak a «Walesi bárdok» cz. angol tárgyú balladáját adta elő köztetszés mellett, zajos tapsoktól kísérve.

Igazgató-választmány. A Kör igazg.-választmánya november 23-ikán gyűlést tartott, *Ghüllány József* kir. tanácsos, népnevelési szakvál. elnök elnökelete alatt. A gyűlésen bemutatták dr. *Alexander Bernátnak* a Kör elnökéhez és titkárához intézett gyönyörű leveleit, melyekben igen elismerőleg szól a lefolyt Petőfi-ünnepéről s általában a Kör működéséről. A leveleket nagy örömmel vették tudomásul. A gyűlés fő tárgyát az ismeretterjesztő felolvasásra kiírt pályázat ügye képezte. A gyűlés, a magyar irod. szakválasztmány javaslatára, mindenekelőtt kimondotta, hogy úgy ezúttal, mint egyáltalában a jövőben is el kíván tekinteni attól a feltételtől, hogy a pályaműveket a pályázók okvetlenül idegen kézzel írassák le. Ezután dr. *Szalóvik Mátyás* volt bizottsági elnök előadásában meghallgatta a bíráló bizottság jelentését a pályázat eredményéről, melyet már a magyar-irod. szakválasztmány november 14-iki gyűlése egyértelműen elfogadott. Az ig.-választmány szintén egyhangulag magáévá tette a bizottság szépen

kidolgozott jelentésében foglalt javaslatát s ennek alapján az 1-ső számú s «Emlékezzünk régiekről» jellegű és «Séta a Westminster Abbey templomában» című pályaművet jutalmazásra, a 3-dik számú, ugyancsak «Emlékezzünk régiekről» jellegű s «Murányvár fénykora» című pályaművet arra találta méltónak, hogy szerzője felkérjék, hogy művét a Körben való felolvasásra engedje át, illetve annak felolvasására vállalkozzék. A megjutalmazott mű szerzője: dr. *Meliorisz Béla* jogakadémiai m.-tanár, a magyar irodalmi és színészeti szakválasztmányok jegyzője, a felolvasásra méltatott mű szerzője (mivel szerző a titkárhoz intézett levelében a jelgés-levélke felbontását megengedte), *Frenyó Lajos* koll. főgimn. tanár. A kintüntetett pályázók a gyűlés élénken megjelenezte. A többi két pályamű jelgés-levélkéjét a gyűlésen nyilvánosan elégették.

A színészeti szakválasztmány műkedvelői előadását december hó 7-ikén (csütörtök) szándékoznak megtartani. A próbák máris kezdtüket vették. Az előadandó darab *Murai Karoly*: «A pezső» című 3 felvonásos vígjátéka lesz, mely egyike az említett szerző legmulatságosabb s legélénkebb darabjainak. A szereplők nevei a következők: *Horváth Ödöné, Mikler Karolyné, ifj. Molitorisz Istvánné, Vogel Béláné, Kéler Ildi, Dobay Klárka, dr. Horváth Ödön, dr. Mikler Karoly, Magyar József, Matherny Gusztáv, Baán Achilles*, ügyelő: *Sikorszky Sándor* és sűgő: *Kis Jenő*. Az előadás színlapjai közelébb meg fognak jelenni.

A zene- és képzőművészeti szakválasztmány, dr. *Mikler Karoly* elnökelete alatt november hó 24-ikén gyűlést tartott. Elnök szívélyesen üdvözölte ez alkalomból az első ízben jelenlevő *Magyar József* új választmányi tagot, kivel legutóbbi gyűlésén a szakválasztmány magát kiegészítette. Elnök referált a zeneesték rendezéséről s a gyűlés öröndetes tudomásul vette, hogy a folyó évben megtartandó házi-esték máris biztosítva vannak. Több folyóügy elintézése után a szakválasztmány megállapította a hetenkénti társalgó-esték napjait, és pedig olyformán, hogy december hó 4-ikétől kezdődőleg minden hétfőn, esti 6 órától 8 óráig, az olvasó- és zeneteremben tartatnak a társalgó-órák, melyen nemcsak, hogy a Kör minden tagja részt vehet, de sőt felette öröndetes és kívánatos volna, hogy ezekben az órákban minél többen keresnek fel a köri helyiségeket.

A zene- és képzőművészeti szakválasztmány 1899. nov. 29-iki házi-estéjének műsora:

1. **Strauss J.** «Böregér» cz. operettejének nyitánya. Előadja: *Kohout Lipót* karmester úr vezetése mellett a cs. és kir. 67-ik sz. gyalogezred zenekara.
2. **Szavalat.** Előadja: *Köhler Jenő* úr.
3. **Beethoven L.** 27. mű 2. sz. Sonata I. és III. rész. Jankó-féle zongorán játsza: *Kapy Gyula* úr.
4. **Weber K.** «Rondo». Két zongorán előadják: *Klefer Irén* és *Mihalik Elsa* úrhölgyek.
5. **Ének.** «Gárdisták»-ból a keringő; Kovács Endrétől: «Erdélyi emlék». Zenekíséret mellett előadja a Kör vendége: *Ligety Mari* úrhölgy.
6. **Volkman R.** «Visegrád» cz. zenei költeményéből a) «A jónő»; b) «Solimán». Előadja: *Kohout Lipót* karmester úr vezetése mellett a cs. és kir. 67-ik sz. gyalogezred zenekara.

Kezdeté esti 6 órakor.

Az illetékes szakválasztmányok a Kör házi-estéinek sorozatát a következőkben állapították meg:

1899. december 6-ikán: Felolvasás.
13-ikán: Zeneeste.
20-ikán: Felolvasás.

Az «Eperjesi Széchenyi-kör» gyűjtése a Petőfi-házra. VII-ik kimutatás:

Evang. theol. testület	Kör. fill.
	10 —
Az VI-ik kimutatás	511 68
	Együtt: 521 68

H I R E K.

* **Gör.-kath. egyházmegyei hírek.** *Ladomérszky Lajos* baskói h. lelkész e javadalomra investitúrát nyert. — *Deák Elek* sajtó-petrii segéd-lelkész kinevezett h. lelkészül Csicsókára; *Artun Andrá* segéd-lelkészül Sajtó-Petriben. — *Gojdics János* bártfakereületi esperes a bártfai állami gimnáziumhoz gör.-kath. hitbiztossá nevezetett ki, s *Takács József* pitrovoi i. h. tanító ugyanoda r. tanítól.

* **Aranymise.** Szép és megható ünnepély volt Sajtó-Petriben nov. 20-ikán. E napon *Gagancs Alajos* s-petrii gör.-kath. lelkész, szentszéki ülnök, áldozásának aranymiséjét mutatta be az egék Urának. Nagy ünnepe volt ez a községnek; ünnepi díszben, ünnepi hangulatban volt a község kicsinyje és nagyja. Az egyházi ünnep d. e. 10 órakor vette kezdetét. Az alsó-borsodi kerületi papság asszisztenciája mellett megkezdődött a szt.-miseáldozat. Az ünnepi szt.-beszédet *Rojkovich Sándor* heő-kereszturi lelkész tartotta, ecsetelve a nap jelentőségét, a papi állás fönsége voltát és méltóságát, de egyúttal annak terheit is, s buzdítva a híveket, kiknek száma körülbelül 800—1000-re ment, hogy tisztelettel legyenek egyházi előjáróik iránt. Azután a jubilánshoz intézett meleg szavakat. Az ünnepnek fénypontja az volt, a mikor az aranymise, paptársaink kísérete élén, áldásban részesítette kerületi paptársait és az öt benső áhitattal környező híveket. Az egyházi ünnepet követő ebéden szebbnél-szebb hazafias pohárköszöntőket mondtak.

* **Kinevezés.** A m. kir. belügyminiszter Sáros-megyében a szinyei kerületbe *Kovaly János* segédjegyzőt, az alsó-komárnikba *Farkas István* helyettessegédjegyzőt, a giráltiba *Schultz Emil* segédjegyzőt anyakönyvvizető-helyettesekké nevezte ki.

* **Búcsú.** Mindazon rokon-, barátnak és ismerősnek, kiktől Aradra történt kinevezésem alkalmából az idő rövidsége miatt búcsút szóval nem vehettem, ez úton mondok «Isten-hozzád»-ot, kérvén: tartsanak meg továbbra is szíves jóinulatlukban és emlékülükben. Eperjes, 1899. nov. 18-ikán. *Berseny Béla*, kir. pü. s.-titkár.

* **Eljegyzés.** *Dr. Heil Faustín* kir. közigazgatási bír. eljegyezte *Úsz Gizellát* Eperjesen.

* **Eljegyzés.** *Leitner Ottó*, eperjesi vasúti pénztárnok eljegyezte *Vrablovich Margitot*, Eperjesen. — *Guttman Jakab* jegyet váltott *Klein Jekával*, Eperjesen.

* **Főigazgatói látogatás.** *Szieber Ede* kir. tanácsos, kassai tankerületi főigazgató legutóbb több napot töltött városunkban, a kir. kath. és a koll. ág. hitv. ev. főgimnáziumok meglátogatása s azokban a hivatalos ellenőrzés gyakorlása céljából. A főigazgató Máramaros-Szigetről november hó 17-ikén érkezett Eperjesre s november hó 21-ikéig a kir. kath. főgimnáziumot, azontúl pedig három napon keresztül a kollégiumi főgimnáziumot vizsgálta meg. A megejtett s beható vizsgálatok után mind a két főgimnázium tanári-karával külön-külön értekezletet tartott, mely alkalmakkor a kiváló két intézetben szerzett tapasztalatai felett a legnagyobb elismerést s meglegedését nyilvánította.

* **Halálozás.** Altalános részvételt keltett *ösv. Gallotsik Jánosné* szül. *Strenger Maria* elhunytja, a ki november 20-ikán, életének 88-ik évében, végelgyengülés következtében jobbélre szenderült. Temetése, nagy részvét mellett, november 23-ikán ment végbe.

* **A plavniczai róm.-kath. népiskola** tanulóifjúsága november 22-ikén gyászbölgő alatt vonult a templomba gyász-istenítésre, onnan ugyanily rendben az iskolába vissza, hol a szokásos Erzsébet-gyászünnepet tartották meg szép sikerrel.

* **Erzsébet királyné emlékezete** Bártfán. November 19-ikén este 6 órakor a Hungária nagytermében, nagyszámú közönség kegyeletes részvétele mellett, tartotta gyászünnepségét az Orsz. Vöröskereszt-egylet bártfai fiókja. Az ünnepséget a gimnáziumi ifjúság nyitotta meg «Oh tárd ki, tárd ki» című dallal, melyet a boldogult királyné maga írt s Hemerka Ulrik zenésített. Ezután *Mikó Pálné* szavalta kiváló preczizitással, mely érzéssel s nagy hatással Sajó Sándor «Erzsébet» című költeményét. Utána *Csontos Alajos* emlékezett meg Erzsébet királynéről szép felolvasásában. Végül a gimnáziumi ifjúság adta elő «Szálljon fenn e bús ének» cz. gyászdalt, Sztányik Gusztáv főtemplomi karnagy-helyettes vezetése mellett. A gyászdal elhangzása után felgördült a belső-függöny és fel-tűnt görög-tűz fénye mellett, angyaloktól imádtott Erzsébet képével «Hungária» gyönyörű allegorikus tablója. November 20-ikán az iskolák ünnepelték Erzsébet királyné emlékét. D. e. 8 órakor szt.-misét hallgattak, melyet *Korányi Antal* prépost mondott. 9-kor a Hungáriában folyt le az állami elemi iskola ünnepe, mely énekből s szavalatból állott. Az éneket *Fodorovszky Ferené* vezette, a gyermekek szívéhez szóló felolvasást *Török Lajosné* tartotta. 10-kor kezdődött a gimnáziumi ifjúság ünnepe a szépen feldíszített tornacsarnokban. Az ünnepség négy énekből s két szavalatból, az i. igazgató tartotta felolvasásból s az «Erzsébet királyné emlék-alapítvány kiosztásából állott. A jutalmat *Andréjev József* IV. oszt. tanuló nyerte el, a ki idegen-ajkú letére a magyar nyelvben kiváló sikert ért el. Igen kedves volt az óvodások ünnepe is, mely 11 órakor vette kezdetét. A kedves apróság énekel, imádkozott a királynéért, megkoszorúta az ő képét, végül az egyik óvónő elmesélte nekik a királynénak — bártfai tartózkodása idejéből — a perezces-gyermekkel folytatott beszélgetését. Mind a három helyen nagyszámú közönség volt jelen.

* **Az Eperjesi Joghallgatók Testületének Irodalmi Osztálya** nov. hó 26-ikán d. e. 11 órakor a városi Vigadó nagytermében matinéet rendez. Műsor: 1. Induló Scheidertől; előadja a jogász-zenekar. 2. Elnöki megnyitó; tartja *Vitéz Győző*, az Irodalmi Osztály elnöke. 3. Szavalt; előadja *Fejér Ilonka* úrhölgy. 4. Haydn: «Menuett», vonós-négyes; előadják: ifj. *Láng Mihály* (I. hegedű), *Busák Károly* (II. hegedű), *Baku Robert* (viola) és *Kállai Ede* (gordonka) joghallgatók. 5. Monológ; előadja *Zsross Elemér* joghallgató. 6. Magyar dalok; előadja a jogász-zenekar. Jogakadémiai ifjúságunk e szép sikerrel kecsegtető vállalkozásáról lapunk jövő számában adunk hírt.

* **Az Eperjesi Kereskedők és Kereskedő-ifjak Egylete** november 28-ikán estélyt tart, mely alkalommal *Csengey Gusztáv* tanár előadást tart «Petőfiről», *Dioppa Soma* teológus pedig elszavalja Petőfi Sándor «A rab» cz. költeményét. Helyes dolog, hogy ez az egylet is fel fog mutatni e jubiláris évben egy olyan estét Eperjesen, a melyen Petőfivel foglalkozott.

* **Meghívó az Eperjesi Joghallgatók Testülete** által a Jogász-Segélyegylet javára rendezendő, tánczczal egybekötött, zártkörű, jótékony célú hangversenyre 1899. évi december hó 2-ikán a városi Vigadó összes termeiben. A hangverseny kezdete esti 8 órakor. Helyárak: Üvegkarzat személyenkint 4 korona, jobb- és baloldali karzat 3 kor., földszinti ülőhely 3 kor., állóhely 2 kor. Jegyek előre válthatók Kósch Árpád úr papirkereskedésében. Felülízüteket köszönettel fogadunk és hirlapilag nyugtázunk. Kik tévedésből meghívót nem kaptak s erre igényt tartanak, forduljanak az elnökséghez. Műsor: 1. Magyar dalok. Czimbálon előadja *Stépan Aladar* úr. 2. Dialog. Előadják: *Kéler Ida* úrhölgy és *Bán Dező* úr. 3. a) Mendelsohn: «Harangvirág»; b) Verdi: Kardal. «Guzmann Johanna»

cz. operából. *Hirschmann Ferenc* karnagy úr vezetése mellett előadják: Ambrózy Anna, Adriányi Ilka, Bartunek Tekla, Bethlenfalvy Évi, Császár Mariska, Csiha Margit, Fest Janka, Ferdinók Jolán, Gábrriel Gizella, Herkely Juliska, Holénia Irén, Hutschenreiter Zsófi, Irányi Erzsike, Kesselbauer Isia, Kesselbauer Lusía, Kesselbauer Mila, Klauszer Lenke, Kohányi Ilka, Kováliczky Aranka, Kováts Ica, Krayzell Rózi, Kremer Anna, Kriebel Edith, Laczkó Gizella, Lihán Eugenia, Maléter Aranka, Stock Vilma, Szalay Mariska, Szmoligovics Manyi és Szurmin Gizi úrhölgyek. 4. Melodráma *Kesselbauer Lusía* úrhölgy zongora- és *Marko János* úr harmoniumkíséréte mellett előadja *Bán Achille* úr. 5. Induló. Előadja a jogász-zenekar.

* **Az Eperjesi Torna- és Vívóegyesület** november hó 18-ikára tervezett egy háziestélyt, mely azonban egyes tagok kívánságára elmaradt. Ebből az alkalmából megjegyezzük, hogy díszturnáját az egyesület február hó elején fogja megtartani, s miután az egylet számtalan jó erővel rendelkezik jelenleg, kétségtelen, hogy az előbbi év díszturnáját fölül fogja múlni érdekesség tekintetében.

* **Vásár-vonat.** Nov. 25-ikétől kezdve a reggeli kassai vonat hetenként négyyszer: hétfőn, szerdán, pénteken és szombaton fog Héthársról kiindulva közlekedni. Héthársról indul reggel 5 óra 10 perczkor.

* **Az Eperjesi Torna- és Vívóegyesület kerékpáros-alsztálya** múlt szombaton (18-ikán) hivatalosan tárgyalta az «Aquila» bicykle-klubnak a Magyar Kerékpáros-Szövetség alapszabályai revíziójára vonatkozó terjedelmes indítványát. Az indítványnak különösen a «kerületekről» szóló része, mely a «vidékről» akar gondoskodni — nagy örömet keltett s csekély változtatással elfogadtatott. Egyes propozícióknál még némi bővebb magyarázatot s végül határozatba ment, hogy az alsztály az indítványt magáévá teszi, lényegileg, különösen miután az a tisztikárnak fekteti a fősúlyt s így az alsztály céljaival találkozik, s csak egy-két pontra nézve tesz kissé eltérő, — a vidéki körülményekkel jobban összeférő — propozíciót. A Magyar Kerékpáros-Szövetségnek az «Aquila» ez indítványának tárgyalása végett egybehívandó gyűlésen a képvisellel pedig az indítványozó egylet ruházta fel.

* **A Bártfai Korcsolya-Egylet** október 17-ikén tartotta közgyűlését *Ott János*, az egylet elnöke, sajnos, visszavonhatlanul lemondott az elnökségről s vele a tisztikar is. Hasztalan volt a tagok marasztaló fáradozása; hajthatatlanok maradtak. A közgyűlés elnöknek *Vas Antal* dr.-t választotta, a ki aztán megejtette a többi tisztviselő választását. Pénztárosnak *Zahoránszky Sándor*, jegyzőnek *Juracsik Győzőt* és pályafelügyelőnek *Simkó Jánost* választották. Választmányi tagok lettek: *Rhody Alajos*, *Ott János*, *Toperczer Albert*, *Justh Alfréd*, *Kassovszky József*, *Lócherer Gyula*, *Dávid János*, *Tirscher István*, *Mosánszky Béla*, *Bartsch Gyula*, *Bartsch Róbert*, *Csontos Alajos*, *Komka József*. A közgyűlés a lemondott tisztikárnak, kifejtett tevékenységére és fáradhatatlan buzgalma elismerésül, jegyzőkönyvi köszönetet szavazott. A gimnáziumi igazgatóság írásbeli kérelmére megengedte, hogy a tanuló-ifjúság szerdai napon d. u. 3—5-ig díjmentesen igénybe vehesse a jégpályát; kibérelte öt évre — évi 50 frt bérrel — az ág. h. ev. egyháztól a jégpályát, végül elhatározta, hogy farsang utolsó napjaiban jelmez-bált rendez saját pénztára javára.

* **Elveszett a Fő-utcán** egy 2 brillánskövel ékített fülbevaló. Megtalálóját kéri, hogy adja be a rendőrséghez, hol jutalomban fog részesülni.

* **Tűz volt a cigányvárosrészben**, mely — tekintve, hogy ott a házak teljesen egymáshoz vannak építve, — könnyen nagy szerencsétlenségét idézhetett volna elő. Kigyulladt ugyanis *Smajda János* Zenész-utca 17. sz. házának a fődele, de a szomszédok szerencsére észrevették és a tüzet eloltották. A rendőrség megállapította, hogy a tűz kiütését a kéményhez hozzáépített fagerenda áttűzése idézte elő.

* **Pinczetűz volt a Fő-utca 8. sz. házában**, melyet *Engländer Samu* kereskedő mulasztása idézett elő. Petróleumot eresztett egy korsóba, melynek az alja kiesett és a petróleum az égő lámpára ömölve, az egész hordót meggyújtotta. A kivonult tűzörség fojtotta el a tüzet. A rendőrség *Engländer Samu* ellen megindította a kihágási eljárást.

* **A rendőrség** e héten a szállodákat és fogadókat vizsgálta meg s két fogadót kivéve, valamennyit rendben találta.

* **Megjárta. Klauszner Hermann** vásártéri korcsmáros — hogy az arra járó falusiakat a gyomrukra emléktessen — friss libamáját, kolbászt és tormásvirslit rakott a korcsma ablakába, na meg, hogy inni is van mit: mutatóba kített egy üveg vaniliást. Egy éhes — a sok közül — nem birt ellenállani a libamájnak és kifeszítvén az ablakot, összepakolta az elemőzsíát és megszökött. E miatt panaszkodott a rendőrségnél Klauszner, megígérvén egyszer és mindenkorra, hogy többé ilyen kirakatot nem állít össze.

* **Élelmesség netovábbja.** Kinek nincs kedves hozzátartozója: anyja, apja, férje, neje vagy gyermeke, kik ne örülnek, ha életnagyságú fényképükkel otthonukat díszíthetnek és ki ne fogadna el egy ily 60 cm. magas, szép kivitelű fényképet, pláne, ha ezt ingyen kapja? Mert valóban teljesen ingyen ad a *Párisi Nagy Áruház* (Budapest, Kerepesi-út 38.) minden egyes vevő jének, ki 10 frtért bevásárol, egy bármily fénykép után elkészített, művészies kivitelű életnagyságú képet. Mivel azonban mindenki nem vásárol egyszerre 10 frtért, az ingyen-fényképet pedig mindenki szeretné: az áruház ezen akkép segít, hogy a 10 frt részletekben is levásárolható. Ugyanis minden kisebb bevásárlásról egy boont kap a vevő és ha ezek a 10 frtot meghaladják, az ingyen fényképet, a mely testvérek között is megér 10 frtot, kiszolgáltatják. Figyelmeztetjük t. olvasóközön-

segűnket, hogy szükségletüket itt szerezzék be és az áruház újonnan megjelent és eddigieket felülmúló képes nagy árjegyzékét hozzák meg.

* **A Horgony-Pain-Expeller** igazi, népszerű házi-szerré lett, mely számos családban már több mint 27 év óta mindig készletben van. Hátfájásnál, csipő-fájdalom-, fejfájásnál, köszvényél, csúznál stb.-nél a Horgony-Pain-Expellerrel való bedörzsölések mindig fájdalomcsillapító hatásúknak bizonyultak, sőt járványkórnál, minő: a kolera, hányó-hasfolyás, az altestnek Pain-Expellerrel való bedörzsölése mindig igen hasznosnak bizonyult. Ezen kitünő házi-szer jó eredményel használtatott bedörzsölésként az influenza ellen is, és 40 kr., 70 kr. és 1 frt üvegenként árban a legtöbb gyógyszerárban készletben van, hanem bevásárlás alkalmával mindig határozottan mint «Richter-féle Horgony-Pain-Expeller» vagy «Richter-féle Horgony-Liniment» kérendő és a «Horgony» védjegyre kérünk figyelni.

* **A magas- és legmagasabb körökben iszszák a Messmer-theat.** Kitünő minősége folytán egyik családból a másikba terjed és ma elsőrangú keverék. Próba-csomagok a 50 krtól 1 frtig kaphatók *Bein Simon*-nál, Eperjesen.

* **Felhívjuk a t. olvasóközönség** figyelmét a hírneves budapesti *Radó és Társa* magyar borpincze-czeg lapunk mai számában megjelent hirdetésére.

Báli selyem 45 krtól

11 frt 65 krig méterenként, valamint fekete, fehér és színes „Henneberg-selyem“ 45 krtól 14 frt 65 krig méterenként, a legdivatosabb szövés-, szín- és mintázatban. **Privát-fogyasztóknak postabér- és vámmentesen, valamint házhoz szállítva, — mintákat pedig postafordultával küldenek.**

Henneberg G. selyemgyárai (cs. és kir. udvari szállító) Zürichben.

Magyar levelezés. Svajczba kétszeres levélbélyeg ragasztandó.

* **A szerkesztőség üzenetei.** Sz. Z., Kís. Széchen. Közlöni fogjuk. — *V. M., Ungvár.* Sorát ejtjük. — *Csillag.* «Kiadóhivatalunk»-hoz küldött verse nem közölhető.

Főszerkesztő: **Dr. Horváth Ödön.**
Felelős szerkesztő: **Dr. Mikler Károly.**
Kiadótulajdonos: **Kósch Árpád.**

3845—1899. szám.

Faeladási hirdetmény.

Alulirt m. kir. erdőhivatal f. évi december hó 1-jén délelőtt 10 órakor a soóvári m. kir. erdőhivatal helyiségében tartandó zárt írásbeli versenytárgyalás útján eladja az *aranyidkai* m. kir. erdőgondnoksághoz tartozó *Opaka* községi határban fekvő II. vágássorozat 7-ik tag 7. és 12. osztágában még álló, az 1900. év folyamán kihasználandó, mintegy 1000 köbméter fenyő épület- és 300 ürköbméter kemény és lágyl-tűziját.

Kikiáltási árak:

a fenyő épületfára 1 köbméter és pedig az alsó vág-laptól egy méter távolságban kéreg nélkül mért:
1. 16—25 cm. vastag törzsek után . . . 1 frt 15 kr.
2. 26—34 cm. vastag törzsek után . . . 1 « 61 «
3. 35 cm. vastag és ennél vastagabb törzsek után 2 « 07 «
lágyl- és kemény vegyes-tűzijára 1 ürköbméterenként — « 35 «
állapítatik meg

Árverezni kívánók felhivatnak, hogy ívenként 50 kros bélyeggel, 160 frt bánatpénzzel és megfelelő felirással ellátott borítékba helyezett írásbeli ajánlataikat az árverés megkezdése előtt alulirt m. kir. erdőhivatalnál nyújtsák be.

Az árverési és szerződési feltételek alulirt m. kir. erdőhivatalnál a hivatalos órák alatt bármikor megtekinthetők.

Soóvártil, 1899. évi november hó 20-ikán.

M. kir. erdőhivatal.

173/2—1899. vh. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a lemesi kir. járásbíróság 1899. évi V. 142/1. számú végzése következtében dr. Müller Bertalan eperjesi ügyvéd által képviselt Szabolcsin Anna férj. Mihók Györgyné s társai javára **Valyko János** (kovaly) lemesi lakos ellen 65 frt 25 kr. s jár. erejéig 1899. évi szeptember hó 4-ikén foganatosított kielégítési végrehajtás útján felolaglt és 480 frtra becsült csépeletlen búza- és rozstermés és két lóbol álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a lemesi kir. járásbíróság 1899. évi V. 142/2. sz. végzése folytán 65 frt 25 kr. tőkekövetelés, ennek 1899. évi június hó 1-ső napjától járó 5% kamatai, és eddigi összes bíróság már megállapított költségek erejéig Lemes községben leendő eszközésére **1899. december hó 14-ik napjának d. u. 2 órája** határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

A mennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le-és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Lemesen, 1899. évi november hó 20-ik napján.

Rubovics Salamon,
kir. bírósági végrehajtó.

